

КАКО сад стоје ствари, трећи светски рат се десио и завршио. Трајао је отприлике педесет минута, током веома чудног бомбардовања Сирије; и то тако што су Американци напали територију коју држе Руси а да притом није погинуо ниједан Американац или Рус. То отвара нову перспективу договорног ратовања великих сила које - обавезно на територијама неких безвезних земаља - међусобно "ратују" само због тога да се војни буџети некако потроше (да се не би смањивали), као и да би произвођачи оружја могли да наставе да продају своју уносну робу. Дакле, ето нове улоге за неутралну Србију, већ ионако историјски навиклу на све врсте ратова, бомбардовања и интервенција. Ова улога је утолико изгледнија имајући у виду да се Ким Џонг Ун, онај оригинални, колико јуче извукао као последње ђубре од тога да се на његовој територији троше паре америчких (и ко зна чијих) пореских обвезника, а у војне сврхе.

Четврти светски рат, дакле, теоретски само што није почео, и могао би исто трајати око пола сата до сат. Из претходно наведених разлога је могуће да тај и такав рат буде и на нашој територији. У том смислу се ваља на време припремати, па ево неких основних упутстава за различите слојеве нашег становништва, а у случају да Трамп, Макрон, Мејова и Путин побркају Сирију и Србију. Дакле, у случају четвртог светског рата ваља поступати овако:

Љубитељи ријалитија: Снимити на мобилни телефон што више сцена из омиљеног ТВ програма и отићи у атомско склониште. Када батерија мобилног телефона буде "исцурила", позивати садржаје из сећања. Када нестану и сећања, покушати живети још неко неодређено време, без сврхе и смисла, до доласка спасилачких екипа из омиљене телевизијске станице.

Посетиоци великих политичких митинга: Отићи на одраније познато саборно место где је долазио аутобус који је даље возио на митинг. У случају да аутобус не дође, а велика је вероватноћа да неће, потражити најближе атомско склониште. Спремити се на гладовање и жеђ, јер, рекосмо, није дошао аутобус у коме обично буду сокови и сендвичи.

Богати привредници и добростојећи менаџери: На почетку рата пробудити заспали предузетнички дух, под хитно позвати најближе сараднике и контакте из владајућих и безбедносних структура, те започети уносни црноберзијански бизнис. Уколико то није могуће и уколико сопствена кућа на три спрата или сопствени пословни простор од неколико хиљада квадрата немају атомско склониште, сести у џип и великом брзином потражити најближу бандеру.

Функционери и активисти грађанске и сродне опозиције: Пронаћи некоfino и кул атомско склониште, у коме нема крезубих, неписмених, некултурних, заосталих, примитивних, бахатих, неосвешћених, заглупљених, заведених, необразованих, неначитаних и осталих њима сличних "бееезвееезе" особа, достојних сваког презира. Ако такво склониште није могуће наћи, без претходног удруживања са било киме изаћи на улицу и сачекати да степен радијације пређе цензус.

Функционери и активисти националне и сродне опозиције: Отићи на неку тешко приступачну планину и сачекати да дођу Руси, како то већ уме да буде у тим ратовима. Претходно се добро наоружати и изделити на фракције, покрете и војске, да би се на планини имало шта паметно радити, док се рат не заврши. Потом пуцати докле год се чује пуцање са било које од осталих страна. Ако је на планини хладно, палити заставе мрских земаља.

Функционери и активисти владајућих странака: С обзиром на то да ће опозиција, како видимо, бити на улицама и планинама, расписати ванредне парламентарне, локалне и председничке изборе, те потом прогласити атомска склоништа за нове локације бирачких места и у склоништа однети раније поменуте пуњаче, сендвиче и сокове. По завршетку избора, с најзад и коначно добијеном стопостотном већином отићи у Брисел, да се комотно заврши све што је до сада започето. За све то време непрекидно држати конференције за штампу, без спавања, јела и одласка у тоалет.

Остали: Престати с праћењем медија којима се привиђају светски ратови и наставити живот као и до сада. Ако не буде битних промена, наставити са том праксом до даљег

(Вечерње новости)

